

Η ΤΕΧΝΗ ΜΑΣ

(*Ἄρθρο καλλιτέχνη*)

Ἡ γλώσσα μας πῆρε τὸ δρόμο της. Ἐχουμε ἓνα κύκλο ποιητικὸ καὶ συγγραφικὸ, μ' ἓνα τρανὸ ποιητὴ, ποὺ μᾶς γιομίζει πλέρια τῇ διάνοια, σ' ἓνα ἀπέραντο ἰσοθιτικὸ ὀρίζοντα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶνε μπρὸς καὶ οἱ ἄλλες Τέχνες, ἀφοῦ εἶναι μιὰ ἡ φιλοσοφία τοῦς.

Μὰ ἡ γλώσσα τράβηξε μπρὸς ἐπαναστατικά, καὶ στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἱεράρχικα ἔρχονται τῶρα καὶ οἱ ἄλλες ἀδερφάδες, ἀχώριστες καὶ τιμωριαστές. Ποιὸς δὲν ξέρει πῶς οἱ δύστηνες αὐτὲς ἀκολουθᾶνε ἀκόμη τὸ σχολαστικὸ καὶ πνιχτικὸ δρόμο, ποὺ τὸν παράτησε πιά ἡ ἀληθινὴ λογοτεχνία μας; Ἀς σπάσουνε τῶρα τὰ δεσμά τοῦς, ἅς ἀφίσουνε πιά τὰ ρεῖπια ἡ-συχᾶ στὶς δόξες τοῦς.

Ὁ Ἀρχαιολόγος συντρίφτηκε, σατυρικά πλασμέ-νος ἀπ' τὸν Καρκαβίτσα. Οἱ Γύψινες ἀποτύπωσης, ποὺ τρῶνε τὰ χρόνια τῶν σπουδαιῶν μας στὸ Πολυτεχνεῖο, τὰ Καλοῦπια καὶ οἱ Κανόνες — ποὺ με-τροῦνε οἱ δασκάλιοι τὴν τέχνη, ἅς τσακιστοῦν σκόνη, καὶ φκιασίδωμα νὰ γενοῦν στοὺς ἀποθαμμένους ζων-τανούς. Ἀς ξαναμιαθεῖτῃ στὸν τόπο μας ἡ Ἀρχι-τεχτονική, ποὺ καταιστράφηκε τόσο ἄδοξα ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς τοῦ ἡμαρτωλοῦ πολυτεχνείου μας, σωστὴ Μιστριώτικη γεννιά. Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ μας ἅς πᾶσουν νὰ προσκυνήσουν τὴν πολύμορφη φύση — ἅς μελετήσουν τὴ ζωτάνια της, ἅς λου-στοῦνε στὸ φῶς της — καὶ ἅς τὴν ὑμνήσουν ἄγνοοι καὶ δλοκάθαρο ἀπὸ τὸ «Ἀκαδημαϊκὸ ἄγος».

Ἡ τέχνη εἶναι ἡ ζωὴ, εἶναι ἡ φύση ποὺ μᾶς ἀγκαλιάζει δλόγυρά μας. Ἀς σπάσουμε τὶς ἀλυσσί-δες ποὺ μᾶς δένουν καὶ τὰ σκολεῖα ἅς καοῦνε στὴν ἀνάγκη γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν ἐλευθερίαν μας.

Στὴν Εὐρώπῃ ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἐγέννησε τεχνί-τες, σὰν τὸν Delacroix, τὸν Puvix de Chavannes, τὸν Manet καὶ ὅλους τοὺς σημερινούς ἐπαναστάτες ποὺ ἄνοιξαν τὸ μεγάλο δρόμο, γιὰ νὰ μιλήσουμε μόνο γιὰ ζωγράφους.

Τὸ ἀγνὸ αἶσθημα ποὺ παίρνει ὁ παρθένος τε-χνίτης δλοῖσια ἀπὸ τὴ φύση, τὸ ἐξωτερικεῖται ἀνά-θελα, διονυσιακὰ μεθυσμένος, σὲ εἰλικρινὰ ἔργα ποὺ φωνάζουν τὴ συγκίνησή του. Ἡ τέχνη μας θὰ με-στωθῇ μέσ' στὸ σπουδαστήριό τοῦ ἀνοιχτοῦ ἄερα στὴν πολύτροπὴ ἐλευθερία ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ φύση, αὐτὴ θὰ δώσει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐθνικῆς μας τέχνης, ἀνάλογα μὲ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τοῦ τεχνίτη

μας. Καὶ τὸ φῶς θὰ χύσει τότες τὶς λαμπράδες του, τὶς ἀλήθειες καὶ ὁμορφιές του.

Καλλιτεχνικὸ κίνημα δὲν ὑπάρχει ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα ποὺ εἶναι πνιγμένη ἀπὸ τὸν Ἀκαδημαϊ-σμό. Οἱ τεχνίτες ποὺ νοιώθουν μέσα τοῦς τὴ φω-τιά ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ὀδηγήσει στὸ ξεσίκωμα, ἅς ἐνωθοῦνε.

Ἔτσι ἔγινε καὶ στὴ γλώσσα, ἔτσι γίνεται καὶ σὲ κάθε ἐπαναστατικὴ ἐκδήλωση ποὺ φέρνει σὲ κᾶτι καλὸ.

Φτάνει μόνο ἡ ἱερὴ πεποίθησι καὶ ἡ ἐργασία ἀκλόνητη θὰ στεφανώσει τὸν ἀγῶνα.

Ἀς ἐνωθοῦν ἀπρόσωπα ὅσοι νοιώθουν τὰ μαῖνι-φρέστα τῆς ψυχικῆς ὀρμῆς γιὰ νὰ συστήσουν σπου-δαστήρια, ἂν θέλουν νὰ ξεσκλησθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσφυ-κτικὴ περικυκλωσιὰ ποὺ τοὺς πνίγει ὁλοένα.

Ἀς ἐργαστοῦνε ὅσοι νοιώθουν μέσα τοῦς κάποιε ἀνώτερη πνοή, νὰ ξεχωρίσουν ἀπ' τὰ συνειθισμένα, νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' τὴ φόνισσα ἀτμοσφαῖρα τῆς μπακάλικης ζωῆς — ἀπὸ τὶς ψεύτικες ἐλπίδες, περιμέ-νοντας τὸν ἀναμενόμενο προστάτη τῆς Τέχνης.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐνωθοῦνε ὅσοι θέλουν νὰ πᾶνε μπρὸς μακριὰ ἀπὸ τὶς συντροφίες τῶν «καλλιτεχνι-κῶν ἐταιρειῶν» ποὺ ἀλληλοτρώγουνται μονάχα γιὰ τὸ προεδρικὸ ρουσφετί καὶ γιὰ τὴν κοσμικὰ ἐπίδειξη.

Ἡ Τέχνη γιὰ τὴν Τέχνη δὲν εἶναι πρωτάκουστη ρήτρα μὴ καὶ δὲ χωρεῖ τίποτα παραπάνω στὸν ἀλη-θινὸ τεχνίτη ἀπ' τὶς ψευτιές ποὺ ὀργιάζουν δλόγυρα.

Ἀς γενεῖ ὅπως καὶ ἄλλοι, ὅπως γίνεται καὶ στὴ φύση.

Ἀς μαζετοῦν οἱ ὁμοϊδεάτες νὰ ἐργαστοῦν καὶ ἅς παρουσιάσουν κᾶτι σοβερὸ — οἱ ἐκλεκτοὶ πάντα θάβαν μαζί τοῦς.

Ὁ «Νουμᾶς» ποὺ τράβηξε παλληκαρίσια καὶ μαρτυρικά τὸ δρόμο του, ποὺ φιλοξένησε κάθε ἐκ-δήλωση διανοητικὴ, μοῦ ἐμπνέει τὰ σημερινὰ μου λόγια.

ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Προσκαλοῦνται οἱ κ. κ. ὑδροληπται οἱ καθυστεροῦντες τὸ ἀντίτιμον τοῦ ποσίου ὕδατος τοῦ παρελθ. ἔτους 1913, ὅπως προσέλθωσιν ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον καὶ κα-ταβάλωσιν εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον τὴν ὀφειλὴν των, καθ' ὅσον παρερχομένης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ὑπηρε-σία θέλει προβῇ εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὕδατος ἀδιακρί-τως, ἂνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης εἰδοποιήσεως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1914.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ὑδραυλ. Τμήμ. τοῦ Δήμου)